

Vtorek, četrtek in so-
boto izhaja in velja v
Mariboru brez pošilja-
nja na dom

za vse leto 8 g. — k.
" pol leta 4 " — "
" četrť " 2 " 20 "

Po pošti:

za vse leto 10 g. — k.
" pol leta 5 " — "
" četrť " 2 " 60 "

Vredništvo in opravišstvo je na stolnem trgu (Domplatz) hiš. št. 179.

SLOVENSKI NAROD.

Oznaila:

Za navadno trisopno
vrsto se plačuje:
6 kr. če se tiska 1krat,
5 " " " 2krat,
4 " " " 3krat.
veče pismenke se pla-
čujejo po prostoru.

Za vsak tisek je pla-
čati kolek (štempelj)
za 30 kr.

Rokopisi se ne vračajo, dopisi naj se blagovoljno frankujejo.

Vojska je tukaj!

Francoska je Prusom napovedala vojno. Po se-
vero-nemškem je vojska na vojni stan spravljena, s
Prusijo zedinjene države so na nogah in na južnem
Nemškem se v največi naglosti pripravljajo na strani
Prusije bojevati se proti Francozom. Predno bo ne-
koliko dni minilo, že bodo strelji grmeli ob nemški reki
Reni, kri se bode kadila, smrt bo kosila, jok in gorje
se bosta razlegala v dveh najmočnejših narodih,
med Francozi in Nemci!

Naglo je to prišlo. Pred nekterimi dnevi še je
bil videti le majhen oblček na političnem nebu, opo-
zavali smo ga, raztegovali se je, a upalo se je sploh,
da se razžene. Še v zadnjem listu smo poročali, da
se „vojni hrup polaga.“ Denes že vidimo vihar pričeti
veliko vojsko, ktere konec in stečaj nobeden ne more
provideti.

Kako se je začelo? Španjci že dolgo in kakor s
zavezanimi očmi tarnajo in beračijo po Evropi, da bi
enega kralja našli. Pruska kraljeva rodovina jim ga
je hotela dati. To ni bilo po volji Francozom, da bi
Nemec sedel na sosednjem (romanskem) prestolu španjske
dežele. Pruski princ se je sam odpovedal, vse je mi-
slilo, da bode razpora zdaj konec. Ali Napoleon je
hotel na vsako ceno boj, Prusi ravno tako. Če se
hočeta dva prepirati in tepsti, hitro najdeta izgovorov
ali vzrokov. Francoz je hotel dalje, da se Prus na
večne čase zaveže ne dovoliti, da eden iz pruske
(hohencollerske) kraljevske rodovine na španjski prestol
sede. Tudi to bi se bilo od nemške strani lehko sto-
rilo, ko bi bilo nemškim Prusom (ali boljje vladi) mar
za mir. Namesto tega pak je pruski kralj francoskega
poslanca (in s tem Francoze) razžalil rekši, da nima
ničesa več ž njim govoriti. Obe strani ste hoteli krvavo
mesarenje, — dasiravno zdaj, ko je vojska napovedana,
eden drugega dolže: „ti si hotel, ti si kriv, ti si začel!“
Staro sleparstvo vseh mogočnejšev, ki za svoje osebne
muhe in dobičke, za svoje česti in ime — gonijo sto-
tine in stotine ljudi kakor v mesnico.

Pa zdaj nič ne pomaga tožiti čez revo in nadlogo,
ktero prinese na svet krvava vojska, ne pomaga ka-
menja lučati na mogočnejše, ki tako težko odgovornost
nase vzmó, — saj vidimo, kako je svet čudno neumen.
V Berlinu in po vseh nemških mestih ljudje veselja
vriskajo, kralju zaupnice pošiljajo in so navdušeni, da
gre nad Francoza, da se krvavo klanje za nič in spet
za nič začne. V Parizu in po Francozkem ravno tako
mesta razsvitljavajo in ravno tak vesel krik se razlega.
Trčila bosta dva naroda vkup, ki se bosta iz starega
sovraštva klala. Vojska je enkrat tukaj.

Kako se je nam zadržati tej vojski nasproti, kaj
nam je misliti, komu zmage želeči?

Naša Avstrija se za zdaj ne bode vtikala v boj,
to se upa zdaj od vseh strani. To želé z Ogri vred
vsi narodi, razen nekterih Nemcev, ki so bolj Prusi nego
Avstrijci. Ti bi radi, da bi Avstrija šla za „Nemčijo“
proti Francozom v ogenj. Koliko pa bode Avstrija
mogla tudi v prihodnje neutralna ostati, to bode od-
visno od dimenzij, ktere bode vojska še sčasom dobila.
Splóh se nič ne more prerokovati, kdo bode v tem ve-
likanskem boji zmagal. Prusija v zvezi z nemškimi
državicami ima mnogo več vojakov nego Francoska, če
tudi računimo, da s Francosko hodijo Danci. A fran-
coska vojska je izkušena, dobro urejena in vojena.
Staviti moremo le pogoje in po tem presoditi.

Sočutja ne moremo ne imeti ni z enim ni z drugim
nasprotnikom. Ako bode Francozko zmagalo, bode
Prusija potrta in naša Avstrija dobi zopet hudiča „ve-
likonemštva“ v glavo, kar je za nas od velike škode.
Ako pa slavno zmagajo Prusi, zmaga
„zedinjena Nemčija“, zmaga „Nemško do
Adrije“ — in kaj bo z nami Slovenci?
Pademo nemškemu molohu v žrelo!

Torej ako se nam je na katero stran bolj obrniti,
želimo le, da bi se Prusom njih nemška pre-
vzetnost in nemška ošabnost s hrbita
iz tepla, a prevelike zmage tudi Francozom ne mo-
remo želeči.

Bog ve, kako se reč še zasukne.

Dopisi.

Iz Ribnice, 14. julija. [Izv. dop.] *) Kakor pov-

sodi tako so tudi pri nas nemškutarji napenjali vse
svoje slabe moči za Kromerja, vendar so dobili šem-
brano malo prozelitov, kajti sam njihov krčmar — ki
se s posebnim veseljem Mladoslavencem prišteva — in
en kupec sta z njimi potegnili, vsi drugi Ribničani,
22 na številu, so enoglasno volili narodnega kandidata
vrlega g. Koširja. Nekoliko je — žalibog! — tudi pri
nas nistemnitamcev, omahljivcev, ki niso šli volit, nek-
tere je zadržala bolezen, nekteri so na tujem po kup-
čiji. — Na dan volitve so se naši nemčurčki, t. j. gg.
uradniki z omenjenima odpadnikoma in nekim penzi-
joniranim vojaškim ex — doktorjem vred v lepih kočijah,
ktere jim je v ta namen naš grajšček g. Jože Rudež
prav radodarno ponudil, peljali v liberalno glavno me-
stice kočevske vojvodine. Čelovedja jim je bil c. k.
okrajni sodnik g. Schusterschütz. Prisilili so bili seboj
celó na pol mrtvega tovariša g. Pl., ki ga ni v pisar-
nico, kar so ga predstavili k nam. Cestnega prahu se
nič ne bojite, g. Pl., kako da se vam zdi pisarniški
tako škodljiv in nevaren? Ribniški volilci so se na last-
nih vozovih odpeljali v kočevsko mesto. V Kočevji je
bilo na tisti dan prav živo gibanje in drdranje, zlasti
mnogo opravka so imeli hlapci in konji poštarice g.
H.; hodila je neki tudi osebno od hiše do hiše kole-
dovat za liberalnega kočevskega ljubimca Kromerja.

V volitveni sobani so se kočevski ultrasupralibe-
ralci prav graciozno raztegali po vsakojakih blazinah
in se — streljaje skozi mnogobarvne nanosne ojnice —
zaničljivo posmehovali slovenskim Ribničanom, ki so
sicer mala, a krepka in navdušena peščica stali na na-
sprotni strani. Predsedoval je zagrizneni nemškutar rib-
niški notar g. Arko, rojen Ribničan, čigar dva brata
sta volila narodna kandidata. Izmed Kočevjarjev je gla-
sovalo 7 za g. Koširja, g. kaplana, 3 uradniki, zdrav-
nik g. T. in tamo naseljeni neustrašljivi narodnjak g.

*) Kasno je popisana ribniška volitev, pa ker prej nismo
sporočila dobili, naj priobčimo zdaj to. Vredn.

Listek.

Županovanje v Globocem dolu.

Prišli so novi patenti
in nove ferordenge.
Nar. pesen.

Kako bizarne podobe ima politika v skrajnih
koncih naših slovenskih gor, zná, kdor je priliko imel
potovati in narod študirati. Bilo je l. 1867. poletnega
dne. V hribski vasi Globokem dolu je bil župan Mar-
tinec baš od okrajnega poglavarsta pol tretjo uro daleč
domu prišel in s seboj prinesel polno glavo novejšega
časa — in — eno knjigo.

Možje, v vasi oblastni, delali so po polji daleč
okrog, ko je župan Martinec praznjo obleko s sebe
zmetal in v prtnenih hlačah in usnjatih oprtnicah na
kamnén prag svoje hiše ustavil se in v velik rog za-
trobil, da se je razlegalo od hiše do hiše, po polji in
senožetih. Trikrat je rog zapel in kmalu so počasno,
po sámosti prihajali kmetje, več in več. Poseli so na
ogradi vrta pred županovo hišo, otirali pot z rujavih
lic in vratóv, in mrmrali so, da bode pač zopet kaj
novega, kar ne bode prida, od gosposke slišati. Kaj
tacega je največkrat rog župana Martinca pomenjal, ko
jih je sklicaval prišedši od gosposke.

Ko jih je kacih dvajset zbranih in nekteri za-
čenjajo povpraševati, kaj prokleti škrijci v kanceliji ho-
čejo, izvleče Martinec malo, novo kužičico, ktero je
pod srajco hranil, ter izpregovori možem:

„Za to-le sem dal osem grošev.“

Eden starejših vzame knjigo, nerodno oprijemlje
vse štiri ogle, povsod ilovnat sled svojih palcev na pa-
pirji pušcaje, ter vpraša: „kaj se pa bere tukaj. Večna
pratika?“ Nobenega med njimi ni, ki bi brati znal.
Globoki dol je daleč v gorah, štiri ure od ceste.

„Ni pratika — odgovori župan. — Komesar je
rekel, da so tukaj nove postave, ktere so naredili
tisti, ki smo jih volit šli, da gredo k cesarju v posvete.“

„Kakove so? Da bode davek proč? Če se to ne
bere v njih, precej jih nazaj ponesi, osem grošev naj
ti vrnejo, pa si tabaka kupi za-nje,“ svetuje najbo-
gatejši Globočan.

Dasi se je županu Martincu zdelo, da v novi
postavi ni ničesa o davkih, vendar tega možje niso
mogli verovati. Sklenejo poslati po pijanega krojača
Matijčka, kateri zna brati. Ko ta pride, ustavi se mu
razum takój na prvi strani, ker vsi vkupe ne razvozajo,
kaj pomeni „občinska“ postava. Krojač že sicer
ni imel med možmi posebne veljave, ker ni imel niti
juncev niti koz, kar je bil census v Globocem dolu.
Samo na svojo glavo se je nekaj ponašal, in na sveto

pismo starega testamenta, ktero je bral. Neprijetno
mu je bilo torej, da si tu ni mogel pomagati.

„Ali nič ne razločiš, kako je tam noter nekaj za-
pisano o sto goldinarjih, ktere bi moral plačati tist,
ki noče biti za župana?“ vpraša Martinec s strašno
resnim obrazom.

„Ahà, nov davek je v postavi,“ rekó brž trije
ob enem.

„Jaz nisem mogel dobro razumeti“ — pravi
Martinec. Trideset županov nas je bilo. Komesar je
vsem vkupe razkladal, tako da je malo eden slišal.
Ker so poljci te bukvice kupili, kupil sem jih še jaz.“

„In pravega hudiča si naredil. Zarad teh bukvic
nas pridejo rubit, in davek bodo povzdignili“ — vpije
eden mlajših gospodarjev. — „Ti, in vsi drugi županje
niste za nič. Ne upate se gospódi tje pod kosmati
nos povedati, kar jej gre; za to je tako hudó na svetu.“

Vzdigne se župan Martinec in jezno odgovarja:
„Pa ti bodi! Pa ti okrog gosposke hodi in ustavlja
se jej na devet pretegov! Tu imaš rog, pa ti sosede
vkupe trobi. Tako dolgo jih ne boš, kakor sem jih jaz
in moj oče in mojega očeta oče.“

„Župana nam trebe ni,“ odgovori oni.

„Ni ga trebe!“ zavpijejo v en glas vsi in vstajajo
s kamenite ograje. Čudijo se, da kaj tako pametnega
že prej niso sklenili.

A. — Gosp. Svetcu, kterega sosti bili pred nekaj leti Kočevarji izvolili za častnega meščana, zdaj bi ga bili pa malo da ne ubili, se je odvzela volilna pravica; ravno taka se je godila enemu Ribničanu, kteremu je bil pa okrajni glavar g. Fladung poslal volilni listek. G. Fladung zanaprej boljše pregledajte zapisnike in ne vodite za nos svojih podložnih, ki morajo vam na ljubo zastonj pota delati in novce trositi. Odvadite se odslej popolnoma in nikakor ne mislite, da se slovenskemu kmetu po žilah preteka repnica. — Na zmago pri volitvi ni bilo mogoče misliti, ker je volilcev Kočevarjev že samo na sebi blizo 30 več nego Ribničanov, vrh tega so bili pa še vse kote obrnili, zadnjega moža in zadnjo ženo na volišče poslali. Ali se je godilo vse pošteno, se ne ve, ker so taki gospodje navadno silno „kunštni.“ Kljub temu nesrečnemu izidu volitve gre Ribničanom vsa čast in hvala; jasno so pokazali, da so možati, vneti Slovenci, da je Ribnica čisto slovenska. Živeli! — Naposled še nekaj. Naš okrajni sodnik g. Schusterschütz ima za zadnjih volitev to lepo navado, kmete, ki so pri volitvi kmečkih občin glasovali za g. Svetca norčevaje pozdraviti z „gospod Svetec.“ Vi, gospod Kromer! s kterim paragrafom to svoje malopridno postopanje opravičujete? Je li vaš posel kmeta zasramovati? V prihodnje v vaš delokrog spadajoče opravke vestno spolnajte, s kmetom pa, ki vas v potu obraza redi, prijazneje in spoštljivejše ravnajte!

Iz Gorice 17. julija. [Izv. dop.] Slovenski trgovci so si izvolili Izidora Pagliaruzzi-a posestnika v Kobaridu za svojega poslanca. Obljubil je baje na dan volitve, da se bo ravnal po programu Tominskega tabora. Ker poznamo P. za vrlo značajnega, se tudi trdno zanašamo, da ostane mož beseda. Njegov protikandidat grof Pace je dobil le 15 glasov. Sodnijski uradniki in celo nekteri politiški so tudi proti njemu in za Pagliaruzzi-ja glasovali. Le Bog sam je vsegamogočen in ne tudi tisti, ki se je zavezal grofa P. na Tominskem v dež. zbor spraviti. S tem je zadržal, da ni bil grof P. v Goriškem mestu izvoljen, kakor pri prejšnjih volitvah, kar bi se bilo prav lahko zgodilo, saj je dobil tu od vlade in konservativne stranke priporočeni dr. Maurovig kakih 150 glasov več nego kandidat liberalne stranke dr. Rismondo. —

V Gorici so dozdej vselej zmagali vladni kandidati, zakaj bi ne tudi letos? Goriškim Slovencem utegne to znatno škodo prizadeti, kajti grof P. nam je bil zadosti pravičen in njegov glas je večkrat za naše koristi odločil.

Gledé pa, da imamo Slovenci le 10 poslancev proti 11 italijanskim, si pa ne moremo drugače želeči, nego da ga voli italijanska stran, za koje koristi se je vendar tudi vselej vestno potezal. Gosp. W. naj ga ima na vesti.

Italijanski trgovci so izvolili vodjo kupčijskega ministerstva Barona De Pretis-a in Barona Bernardelli-a posestnika. Zadnji je nov. Kupčijska zbornica v Gorici je obdržala oba poprejšnja poslanca Bar. Hektorja Ritter-ja in dr. Deperis-a.

Jutri 18. t. m. bodo volitve za ital. veliko posestvo. Kandidati so: Grof Leopold Strassoldo, dr. Pajer in Del' Torre, vsi stari. V sredo 20. t. m. bodo pa naši veliki posestniki volili. Imenujejo se ti-le kandidati: Alojzi Polaj, dr. Tonkli, dr. Žigon, Matija Doljak, grof Rudolf Attems, župan Kaualski Malnič in še drugi; vendar je previditi, da zmagajo trije izmed prvih štirih, ki so vsi znani slovenski rodoljubi. O gosp. Polaj-u bi se dalo le to opaziti, da ima preobilo lastnih opravil, in da mu ni tedaj lahko mogoče vse poslanske dolžnosti vestno spolnovati. Lani smo ga le redko videli v dež. zboru; kader je šlo za kako prav važno vprašanje, morali so mu tovariši telegrafovati, da je prišel. Kot ud peticijskega odseka, ki je bil z delom preobložen, se ni skoraj nobenega dotičnih posvetovanj udeležil.

Zatoraj bi bilo prav, da bi že pred volitvijo večo marljivost obljubil, ali se pa kandidaturi odpovedal in se drugi bolj delavni moči odmaknil. Tudi gosp. dr. Žigon-u, ki nam je v narodnih zadevah tako zvest in iskren, priporočamo malo več delavnosti, kader pojde za naše materialne koristi. Naj se tudi on poprime poročil, saj je vsestransko zmožen in pozna naše razmere in potrebe bolje, nego marsikteri drugi.

Govori se sploh, da bo naš prihodnji deželni glavar grof France Coronini-Cronberg sin bivšega bana Hrvaškega, še mlad pa jako marljiv mož. Zdaj je predsednik tukajšnje c. k. kmetijske družbe, župan v slov. Št. Petru blizo Gorice in načelnik cestnega odbora Goriške okolice. Nadejamo se, da nam bo tudi on pravičen.

Po vsem Goriškem posebno pa v Tominu, v Kanalu, v Kriškem, v Solkanu, v Ajdovščini je bilo veselje veliko in splošno, ko se je pozvedelo, da je izvoljen dr. Lavrič za poslanca. Tisti večer so povsod prepevali in napivali na zdravje vrlim volilcem, in novoizvoljenemu poslancu. To je vendar sijajen dokaz, da naše ljudstvo spoznava hvaležno pravo iskreno rodoljubje in da ga zna spodobno ceniti.

Iz Tomina, 14. julija. [Izv. dop.] Denes je bila volitev za trge. Zmagala je slovenska stranka: voljen je z veliko večino glasov Izidor Pagliaruzzi iz Kobarida, čer narodni duh močno živi. Propadel je nasprotni, vladni ponudnik Pace. Veselje v Tominu, zlasti med narodnjaki se javlja v sprelepem petji, pri kterem so Tominski in Kobariški pevci svojo izvrstnost zopet in zopet dokazali. Živela Slovenija!

Iz Tominskega. [Izv. dop.] Sporočilo s volitvi kmečkih občin v Tominu sta že prinesli, naj Vam denes poročam o volitvi trgov. Zmage smo bili čisto gotovi z narodnim kandidatom g. Pagliaruzzijem, — kolikor se je slišalo glasov, bili so vsi za njega; zato se nam ni zdelo potrebno zelo agitirati. Kar na enkrat pa poč glas: Winler zopet skrivaj dela za grofa Paceta. In res je bilo tako. V Tominu se je delalo na vso moč zanj, v Bovec so šla pisma; pa pri vsem tem zmaga Pacetova še ni bila gotova. Da bi nikakor ne izpodletelo, pripelje se 12. t. m. nekdo iz Tomina, ki naj bi g. Pagliaruzzija pregovoril, da naj bi odstopil od kandidature — Pacetu v prid! Kako zahtevanje! V prid enemu domačih možakov bi bil naš kandidat to storil, a tujcu gotovo nikdar!

Napoči dan volitve 14. julija, g. Winkler-ju žalosten dan. Zopet je padel s svojim grofovskim priporočencem. Že pri sestavljanji komisije se je hitro videlo, kam da gospod glavar méri. Izbral je take možé, kteri so se mu zdeli zanesljivo vdani: n. pr. g. kanalski sodnik Graf in dekan Wolf! Kaj ne, g. glavar, kdó bi bil o teh dvojil? Kdó bi bil mislil, da bo trebé tem po volitvi reči: Et tu Brute! Pa mož ostane mož, tudi kedar gleda glavarju v oči! — Pri glasovanji je ljudstvo pokazalo, da tudi Winkler ni vsegamogočen. Nikar naj ne misli, da bomo ko čreda za njim hodili: imamo tudi lastni um in lastno prepričanje!

Glasovalo je 74 volilcev. G. Pagliaruzzi je dobil 59, Pace pa 15 glasov; tistega ki se je prišel k volitvi igrat, pa ne jemljem v število, — ker je v blezo 40 še otrok!

Opomniti moram, da so za Paceta glasovali uradniki in neki drugi Tominci; Kobaridci, (kterih je bilo največ, za to čast možém) Bovečani in Kanalsci so enoglasno stali za Pagliaruzzi-a, ter Paceta vrgli v Sočo, ki ga gotovo ponese kot večnega kandidata v Gorico velikim posestnikom: od teh se pa nadejam, da ga po izgledu naših vrlih planincev pošljejo Lahom nazaj! Svoji za svoje! Pagliaruzzi pa je dobil tudi vse glasove bolj razumnih in neodvisnih Tomincev, da, celó nekteri uradniki so glasovali zanj! Slava njim! Pokazali so, da jim je prepričanje sveteljše, kot glavarjeva milost! Žalostna prikazen, čuden vitez pa tist taborisk govornik, ki je hotel na tominskem taboru Avstrijo rešiti z nasvetom, da naj c. kr. denarnice dajejo novce ljudem na posodo, ter da naj si Avstrija z temi obresti pomaga! Takrat je pokazal svoj bistri um, svoje narodno-gospodárske vednosti (škoda da ni ministr financ), denes pa svojo doslednost! On ki je na taboru roko vzdigoval za zedinjeno Slovenijo, za vpeljanje slov. jezika v urade in šole, on je denes glasoval za Paceta! O ironija! Pa bi bil raje doma ostal!

Martinec, pri kterega hiši je bila že od vekov županjska čast, in kteri se je na njo vendar nekoliko ponašal, nevoljen vstane, zapahne duri svoje hiše in gre na polje. Drugi odhajajo počasi, pa se v sredi vasi zopet v posvet vstopijo.

„Nove bukve ne smejo v vasi ostati!“ To je sklep. Krojač hiti nazaj in prinese knjigo, ktero so bili pustili na Martinčevem pragu ležati. Najstari mož nalog dobi, ponesti h gosposki pisano neumljivo stvar nazaj. Ako je gospoda z lepo ne vzmó, ima se jim po sili pustiti. Prihodnji dan je bil sklep izvršen in vrnivši se poslanec je namežikaje razkladal, koliko so si prizadevali prekaniti in prevariti ga, da v teh bukvah ni nič napačnega.

Ko pride prihodnja županova volitev, gnali so bili Globočanje kozé na semenj, ali so šli pa v senožeti meje obrezovat. Ko so bili v drugič poklicani v urad, ni prišel nobeden, poslali so bili krojača, kteremu je naloženo bilo ničesa ne goveriti, nego besede: „Ni ga trebe!“ Ker se je krojač po teh podukih vedel, bil je zarad upornosti 24 ur zaprt. Globočani so videli v njem mučenika za dobro stvar, postal je popularen in kdor je žganja premogel, dal ga je krojaču piti.

Da bi v Globocem dolu občinske anarhije ne bilo, bil je župan postavljen.

A pasivna opozicija vlada tam še dalje. Martinec

je županov rog, ki se je od pomnenja po dolu razlegel, za streho vteknil.

Poduka! Šole!

Na Dunaji 14. julija 1870.

J. J.

Slovenski plavičarji med turškimi roparji.

(Dalje.)

Med šaljivimi in resnobnimi pogovori smo prišli okoli 10. ure v Puzko. Naš prvi posel tu je bil, da smo si poiskali najboljšo krčmo, kjer panismo družega dobili kakor vino in slivovec. Vendar sem bil toliko srečen, da sem od neke ženske kupil tri kokoši in enega kapuna. Moji hlapci so kokoši skuhal, kapuna pa spekli. Med tem, ko se je naša jed pripravljala, pozvedoval sem, kako daleč je po kopnem do Jesenovec, pry vojaške postaje proti Turčiji. Zvedel sem, da je mogoče priti v šestih urah, da pa se ni moč voziti, ampak samo jahati. Na vodi potrebujemo pol-drug dan do tje. Sklenil sem, da jašem v Jesenovec; vzel sem si torej dosluženega korporala za spremljevalca in najel si konja. Ob dveh popoldne smo se napotili: jaz po suhem, moji hlapci pa po vodi. Z denarjem, kar mi ga je bil harambaša v moji mošnji pod noge vrgel, plačal sem, kar smo použili. Bil sem precej slabo oblečen. V dobri uri sva prišla do velikega

hrastovega gozda „carski log.“ Ko sva bila v njem uro daleč prišla, zagledam od daleč dva velika ognja, okolo njega mnogo ljudi. Vstavim konja hoté vrniti se. Mislil sem namreč, da bi utegnili to biti roparji, ki so nas zjutraj obrali in ki bi me gotovo umorili, ko bi zapazili, da hočem iti k vojaškemu poveljništvu v Jesenovec tožit. Vendar sem še svojega korporala vprašal, kaj so ti ljudje? Zvedel sem, da so bili pastirji bližnjih vasi, nekteri tudi iz njegove vasi, ktere je poznal. Spremljevalec mi je rekel, da je dobro, ka je on z menoj, kajti sicer bi me bili gotovo ustavili in do nazaga slekli. Bojé se, da bi se vendar le pastirjem dopadala moja sicer slaba in nepopolna obleka, ponudil sem svojemu spremljevalcu, naj se on vsede na konja, jaz pa da pojdem pred konjem, in če bi pastirji k nama prišli, naj jim reče, da so me v njegovi vasi zgrabili, ker nimam popotnega lista, in da me zdaj on tira pred vojaško poveljništvo v Jesenovec; naj reče, da sem Nemec, ki ne zna nobenega družega jezika; tudi sem mu izročil svoj popotni list, kterega naj pastirjem pokaže, češ da je to guanski list. Korporal menda sam ni dosti zaupal svojim rojakom. Moj nasvet se mu je dopadal, torej se je on vsel na konja, jaz pa sem šel peš pred njim. Komaj so nas pastirji zagledali, vzeli so svoje na tleh ležeče sekire v roke in so nama šli naproti. (Konec prih.)

Omenil bi tudi neke druge, katerih prepričanje ni bilo tako pogumno, da bi jim bilo usta odprlo; pa se mi smilijo revčki! Oni imajo le pogum, kedar stoji pred njimi ubogi kmet ali pa morebiti kak nizki kaplan!

Mi volilci pa si lahko čestitamo, da smo zmagali s takim možakom, kateremu zares srcé bije za prid naše dežele, kateri se bo neustrašeno poganjal za naše blagostanje, in za naš ideal — zedinjeno Slovenijo! Živio!

Iz Liburnije, 13. julija. [Izv. dop.] Pri volitvi deželnih poslancev je naš okraj to nedeljo (10. 7.) volil narodnjaka gg. Rubeša in Marota (g. Golmajer se je v „Naši Slogi“ kandidaciji odpovedal). G. Rubeša je dobil 60, g. Marot 35 od 64 glasov; nasprotni kandidat g. Clesius c. kr. okrajni glavar je s 30 glasovi ostal na cedilu. Liburnija je v narodnem obziru jako na glasu, vendar je bila borba kaj trda, ker je bil c. kr. kandidat ravno v našem okraji že dvakrat in zadnjikrat z vsemi brez dveh glasov voljen. Tudi zdaj je g. Clesius vse kriplje napenjal, da bi se mogel pohvaliti, da je ves narod za njim, ali spodletelo mu je. Da se je volitev v narodnem smislu končala, imata največe zasluge gg. Vicko Dubrovič in Franjo Kraljič, ki sta s temeljitimi besedami nagovarjala volilce, naj mesto birokrata izvolijo neodvisne narodnjake. Slava jima in vsem narodnim volilcem, posebno Kastavcem, ki so kakor vojskine četa vsi (28) prišli volit in vsi za rodoljube glasovali. Karati se pa tudi morajo očitno taki volilci, ki so preziraje očitno pokazane želje svoje občine zavoljo osebnih interesov in ne zavoljo prepričanja glasovali za c. kr. kandidata. Učkaré što ste učinil? —

Jutro (14. 7.) bo volitev enega poslanca za mesta, kjer zopet g. Clesius kandidira; želimo mu kljub večerje z istim vspehom, kakor v nedeljo. — Bog daj, da nam prihodnji „Slov. Nar.“ kaj tacega poroči more! —

Politični razgled.

Dunajski mestni zastop je naročil svoji pravniški sekciji, naj nemudoma izdela osnovo adrese na skupno ministerstvo, v kateri se bode prosilo, naj se brž ko brž skliče deželni zbor, ki naj takoj voli državne poslance. Državni zbor bode imel potem govoriti o stanju avstrijske monarhije v sedanjih evropskih homatijah. Ravno tako se je potrdil sledeči sklep: „Ko bi prišlo do boja med Francijo in Prusijo oziroma Nemčijo, želi dunajsko prebivalstvo najstrožjo neutralnost avstrijske države in bi kar najglobokoje obžalovalo, ko bi se Avstrija zamotala v kako vojsko. Srenjski odbor nik je pri tej priliki rekel: „Mi smo tisti, ktere pri vojski gonijo v mesnico. Koga zadenejo bremena vojnih nesreč? Vse samo ljudstvo. Tiste, ki so vojsk krivi, ničesar hudega ne zadene; torej mora ljudstvo samo govoriti in se oglašati proti vojski.“

Naš državni zbor se menda za časa vojske ne bode sklical. Vsaj se tako poroča „Tgp.“ iz Dunaja.

Francosko pruska vojska je potegnila izključljivo vso pozornost nase. Zarad praznikov so izostali časniki, tako da zdaj ni moč reči, kako ta trenotek stvari stojé. Da se vojski ni več izogniti, toliko je gotovo. Naj tū ponatisnemo najnovejše telegrafične vesti:

Iz Pariza 16. jun.: Po dolgih in nemirnih razgovorih v postavodajnem zboru se je s 246 proti 10 glasom dovolilo 50 milijonov za vojni oddelek, z 248 glasovi proti enemu (Gambetta) 16 milijonov za brodovje in potrdila osnovna postave gledé mobilizacije; tako je tudi obveljala postava, da se smejo osnovati prostovoljni polki. — 15. t. m. zvečer je bilo v Parizu živo gibanje. Po tisoče ljudi je vrelo po ulicah kliče: Živela vojska! Pobijmo Pruse! Živio cesar! Pojmo v Berlin. — Senat je 16. t. m. potrdil v postavodajnem zboru dovoljene naredbe, poziv na boj se je potem odposlal. Vse vlade se trudijo; da bi se vojska omejila samo na vojsko med Francozi in Prusi, ker Nemčija v tem vprašanji ni udeležena. Povsod se delajo vojne priprave; v armadi in med ljudstvom je veliko navdušenje. Cesar pojde nemudoma k vojski. — Od Rusije

in Anglije nasvetovana konferencija se je v Parizi završla. „Patrie“ pripoveduje, da bode Napoleon južnonemškim državam poslal manifest, ki bode obljubil, da se bode vojska omejila samo na Francoze in Pruse, in da bode Francija spoštovala svobodo in neodvisnost nemškega naroda. Po privatnih glasovih so Prusi pri Landavu stopili na francosko zemljo, a so se zopet vrnili nazaj. — 17. t. m. se iz Pariza telegrafira: Uradni list pravi, da ni res, ka bi bili Prusi stopili na francoska tla. Pariški časniki začenjajo doneske nabirati za domače vojake. Cesar je rekel senatski deputaciji: „Začenjamo resen boj. Franciji treba, da složno delajo vsi njeni otroci.“

Iz Berolina 15. t. m.: Kralja, vratečega se v svojo rezidencijo je ljudstvo sprejelo z velikim navdušenjem — nekteri oddelki mesta so bili razsvetljeni, kralj se je večkrat na oknu prikazal zahvalit se pozdravljajočemu ljudstvu. 16. t. m. naznanja telegraf iz Berolina: Zaukazalo se je, da se ima vsa vojska mobilizirati. — Vsi vladni predsedniki in deželni svétniki, ki so bili na odpustu, dobili so povelje takoj vrniti se na svoja mesta. Francoski poročnik je cesarju rekel, da je hohencolernska kandidatura le pristranska stvar, glavno je le to, da bi pruski kralj v lastnoročnem pismu prosil Francoza za odpusčenje. — Slišati je, da hoče berolinska borza kralju milijon tolarjev na razpolaganje dati za patrijotične namene. V Hamburg je prišel iz Danske glas, da ostane Danska neutralna.

Iz Dreždanj 16. t. m.: Z ozirom na nujnosti sedanjih razmer je deželni zbor sklican na torek 19. t. m. Vladni časnik oglašá mobilizacijo in prestolnega princa zaukaz, da se ima saksonska vojska popolnoma oborožiti in sklicati kakor za vojsko. 16. t. m. se je mobilizacija začela.

Iz Dunaja 17. t. m.: Lostnorčno pismo avstrijskega cesarja naznanja Napoleonu avstrijsko neutralnost. Da bi bili Francozi že prekoračili Reno, se tū ne veruje. V diplomatičnih krogih je razširjena misel, da bodo Francozi najprvo Prusijo prijeli na morji.

Iz Monakovega 17. t. m.: Nastala je bila ministerska kriza, ki je odpravljena. Jutri je pričakovati, da se oglasi zapovedlje sklicati vojsko. Kralj je prepričan, da mora v zvezi s Prusijo delati, torej se je zapovedalo, da naj bavarska armada složno postopa s prusko. Tudi se naznanja, da so pruske čete že na poti, da posadé trdnjave v južni Nemčiji; južno-nemške čete bi imele iti v sever branit polabske vojvodine.

Badenska armada je 16. t. m. sklicana na vojsko. —

Nacijonalni zbor švicarski je sklenil, da ostane Svica čisto neutralna. Ko bi hotela bavarska armada črez Švico, bode se jej to zabranilo.

V Bukarešti je nastala ministerska kriza.

Razne stvari.

* (Jetniki mariborske jetnišnice) so si hoteli preteklo nedeljo napraviti vesel dan. Jetničarja so zgrabili in od njega tirjali, da jim prinese piva. Ker se je obotavljal, so ga zaprli. Jetničar je klical po svojem pomočniku in mu naložil, da jetnikom prinese piva. Razgrajalce so v kratkem ukrotili hitro poklicani vojaki in žandarji. V uniformi došlemu okrajnemu sodniku je eden jetnikom zažugal: „Ali so se prišli ravfat; bomo fort fertik z njimi.“ Zdaj je zopet mir in teče preiskava. Pa kaj bode pomagalo vse preiskavanje, dokler je jetnišnično poslopje — v tako slabem stanu, da se je samo čuditi, da sploh jetniki tako radi tiče v njej. Kajti ko bi količkaj hoteli, moralo bi jim biti lahko vsak dan pobegniti. Preiskavanje naj bi se toraj ravno tako raztegnilo na poslopje samo, kakor na zaprte in potem naj se hitro pomaga, sicer bomo enakih poskuženj doživeli še več.

* (Svobodna konfiskacija.) Zadnji broj šaljivega lista „Figaro“ na Dunaji je zarad slike na zadnji strani konfisciran. Ravno tako enajsta številka časopisa „Chronik für Alle“. Konfiskacij je vsak dan več, poleg Prage in Dunaja je stopil že tudi Trst. Ali so to znamenja ostrejših časov?

* (Imenovanje.) V. č. g. F. Zorčič, dozda stolni dekan v Mariboru, je imenovan za stolnega prošta.

* (Izstopi iz katoliške cerkve) se začenjajo že tudi v Mariboru. Te dni sta se dva delavca, prav za prav en delavec in ena delavka odpovedala katoliški cerkvi, a nista pristopila nobeni drugi — torej sta zdaj popolnoma brezverna.

* (V Št. Rupertu) na Dolenjskem je 12. t. m. pogorelo 29 hiš z drugimi poslopji. Pokončalo se je tudi mnogo živine. Mnogo pogorelcev je ogenj tako do živega ubožal, da jim ni ostalo drugega premakljivega, nego kar so na sebi imeli.

* (Brošura: „Narodnim Slovencem v poduk. Spisal nek rodoljub“) je prišla na svetlo. Pisana je prav popularno in praktično. Razdeljena je v sledeče oddelke: „Predgovor. — §. 1. Kaj ima narodna manjšina najpred storiti. — §. 2. Kakega društva je najpreje treba. — §. 3. Notranja delavnost bralnega društva. — §. 4. Zunajna delavnost družbenikov.“ V knjižnici so dani vsi nasveti, kako snovati bralna društva; pridét je celo načrt pravil in prošnja do gosposke. Do zdaj še ne vemo, kje je na prodaj. Ko zvemo, hočemo poročati. Tisk društvene tiskarnice graške je prav lep, in g. založnik nam je tudi v drugem oziru pohvalil njeno skrbnost, postrežnost in urnost.

* (Veselosti iz slov. bistriškega okraja). Zadnje štirinajst dni so samo trikrat oropali kaplanijo v goréni Polskavi. — Pretekli teden so bistriški razposajenci streljali v hišo znanega rodoljuba Lovreta Stepišnega. Zadelo niso nikogar, pač pa je moral prebivalec žuriti se, da je pogasil izstreljeni zamašek, ka se ni hiša kresila.

* (Novoveška zadeva). Preiskavanje znane napada na narodna kandidata dr. Srneca in Radaja je odvzeta bistriški okrajni sodnji in jo bode vodila sama okrožna sodnja celjska. Seveda do zdaj tudi ta še ni ničesa storila; saj niso bili tepeni Nemci. Počasi se bode stvar že pozabila.

* (Odkritje mariborskega kat. konserv. društva). V nedeljo 17. t. m. imelo je tukajšnje novoosnovano katoliško-konservativno društvo svoj prvi shod in svoje odkritje (odpiranje v sobani g. Brandisa.) Pričujočih je bilo nad 200 ljudi, različnejših stanov iz mesta in iz okolice. Prvi govornik je bil č. biskup lavantinski sam, ki je razkladal pomen društvenega gesla: „Vse za véro, dom, cesarja.“ Pri razkladanji „doma“ je po njegovih besedah na dvoji dom misliti: na širšo domovino Avstrijo in na ožo, zeleno in krasno Štajersko. Tem besedam je tudi priklenil zagotovilo, da je on doslej vedno bil pravičen obema „narodnostima“ na Spodnje-štajerskem in da hoče tudi vselej za pravi mir in za spravo med Slovenci in Nemci skrbeti. Na nekterih mestih so g. govorniku „bravo“ klicali in ploskali. — Drugi govornik je bil znani Karlon iz Gradca. Jegov govor je bil najparlamentarnejši, in je kazal moža, v praktičnej politiki skušenega. G. Karlon je dokazoval, kakó imajo duhovniki isto pravico, kakor vsaki drugi državljani, v politiko se „mešati“ in politiko „delati“, in da jih k temu ne pooblaščuje samo državljanska pravica, ampak tudi viša izobrazbenost. Potem je dokazoval v primerih, kako važno je društveno življenje v „ustavnej“ državi, ter je željo ponavljal, naj bi takovšnih društev po Štajerskim na stotine nastalo, kar bi za katoliško in za politično reč neskončno hasno bilo, ker bi ljudstvo potem samó začelo svojo osodo si ravnati. Jegov skoz in skoz od ustavnega in svobodoljubnega, kakor tudi možatega duha navdihneni govor je bil večkrat od živahnih in pritrujujočih klicev pretrgan in tudi na konci glasno pohvaljen. — Tretji govor je bil slovenski; govoril je g. dr. Ulaga. Čudili smo se, da so mnogi poslušalci bili tako netaktni, da so pri začetku slovenskega govora sobano zapustili. Kakor smo zvedeli, temu ni bilo drugo krivo, kakor domišljenje, da se od zdaj hoče samo po slovenski govoriti, kar pa se ni. G. Ulaga je v gorečem in domoljubnem govoru razkladal vse nevolje in nezgode, ki se godé dandanašnji duhovščini in slovenskej mladini, ter je razlagal, kakove lastnosti naj pravi selski (kmečki) učitelj ima, da

naj bo značajan, kristjanskega duha in slovenskega jezika popolnoma vešč, kar je občinstvo s „živioklici“ potrdilo. Sploh je bil Ulagin govor zavoljo svojega rodo- in domoljubnega čuvstva občinstvu jako ugoden, ker je prav skoz ta govor svečanost tudi nekaj slovenskega značaja dobila. — Četrty govornik je bil neki sodelavec graškega „Volksblatta.“ Jegov jako opiljeni in s humorom posoljeni nemški govor se je poslušalcem jako ugajal. Govornik je dokazoval važnost katoliško-politiških društev, in je tudi prinesel pozdravilo od graškega podobnega društva ter je poudarjal, da graško društvo k vsem korakom novega katoliškega društva v Mariboru, ako so le v katoliškem smislu storjeni, že zanaprej pritrjuje. Mi si hočemo to mesto jegovega govora posebno zapomeniti; kajti to je očito, da mariborsko društvo more le tedaj od Slovencev podpirano biti, ako ima poleg svojega katoliškega gesla tudi narodno-slovensko načelo v programu. Kakor nam nikdar ni na um prišlo, katolicizmu se izneverjati, ravno tako pa tudi nismo namenjeni, narodnej politiki se odreči. Naj se to na dotičnem, odločnem mestu nikdar ne prezira. — Zadnji govornik je bil g. dr. Prelog, ki je v slovenskem govoru s tehtnimi in zareznimi dokazi važnost duhovščine za narodovo omiko naglašal. Jegov govor je sodrževal mnogo novih, imenitnih argumentov, iz katerih so narodi duhovstvu hvalo dolžni. G. govornik je večji vpliv duhovstva na šolo s tem dokazoval, da so šole prvi in skoro edini le duhovniki ustanovljali in da je izobraženje narodov delo njihovih rok in njihovih umov. Govor je bil mnogo- in čestokrat od „živioklicev“ potrjen. — S tem govorom se je končala svečanost, ki je trajala od štirih do 3/4 na sedem. Mi želimo društvu dobrega vspeha tako v narodnem kakor posebno v mednarodnem oziru. Kajti se je včeraj očito pokazalo, da si nista pravo nemštvo in slovenstvo nasprotnika, ampak le nemškutarija in slovensko rodoljubje.

* (Ruska cerkev v Pragi). Mestni zastop praški je dal staromeško cerkev pri sv. Miklavžu v našem ruskemu grofu Petru Arkadijeviču Goleniščevu, ki bo iz nje napravil rusko ortodoksno cerkev. Cerkev se je do zdaj rabila za magacin. G. Goleniščev bo plačeval 300 cekinov letne najemnine, bo zložil 600 cekinov kavcije. Pogodba je sklenjena na trideset let.

* (Znani policaj Vidic.) ki je bil pred nekterimi leti prestavljen iz Ljubljane v Trst in v našem listu popisan, kakor se mu je spodobilo kot največjemu sovražniku slovenstva, je zdaj imenovan za višega policijskega komisarja na Dunaji. „L. Tgbl.“ je poln veselja, da se je enemu njegovih ljudi primerila taka čast. Nam je tudi prav. Čem dalje je Vidic od Slovencev, tem bolje; nam bi bilo prav, ko bi si ga tudi Spanjci za kralja volili.

* („Freiheit.“) C. kr. namestnija v Gradcu je po tiskovni postavi ustavila izdajanje Zimmermannovega lista „Freiheit.“ Vredniške zadeve so bile krive ostremu postopanju gosposke.

* (Slovenski globi.) Knjigotržec in založnik Giontini v Ljubljani bo v kratkem izdal slovenske globe, na ktere pozorne činimo naše g. učitelje.

* (V delavskem društvu) v Ljubljani je preteklo nedeljo g. J. Nolti prednašal „o delu in delavskem gibanju.“

* (Novomeški župan Lehman) se je županstvu odpovedal, ker ga odborova večina ni hotela pri zadnji volitvi podpirati, da bi bil dr. Kljun izvoljen za deželnega poslanca. Zdaj odborniki gosp. Lehmana prosijo, naj bi županstvo zopet prevzel in obetajo, da ga hoté v vsem podpirati, kar ne bo v nasprotju z narodnimi koristimi. Nam se zdi korak novomeških odbornikov — kakor razmere poznamo — čisto korekten in gosp. Lehman sam mora spoštovati možé, ki od Slovencev ne sprejemajo samo mandatov, ampak zvesto spolnujejo tudi dolžnosti z mandatom zvezane.

Poslano.

G. Fr. Kršovany-u, županu dornbrškerškemu, ki se vsled dopisa „iz goriške okolice“ 2. julija t. l. razžaljenega čuti:

Kakor pravi dopisnik iz Solkana 6. t. m., št. 79, da je g. barona Pinota zaradi njegove kandidature razžalil, ker je resnico naravnost slov. občinstvu razodel, tako je tudi dopis iz goriške okolice 2. julija, št. 77, dotičnega g. župana strašno razkačil, če ravno ni imel oni dopisnik namena župana žaliti, ampak je le iz čistega domoljubja volilce njegove županije opominjal, da bi pri glasovanju za dva deželna poslanca občin na deželi 10. t. m. za njim ne potegnili, ter se od njega pregovoriti ne dali.

Kakor se čuti marsikteri grešnik, da je v tistih grehah zapopaden, o katerih pridigar govori, in zaradi tega „sitnega pridigarja“ natolcuje, ker ga iz grešnega spanja budi, tako je tudi omenjeni dopis župana prav občutljivo zbedel, ker si je v dopisu omenjenega zadolženja svest — kakor oni grešnik. — Zakaj ste se pa, gospod župan, nad onim dopisom, ako vas nič ne zadeva, toliko in očitno srdili, in sicer že prej domá in volilni dan v Gorici ter se celo malo neomikano izrazili, da se hočete, ako dopisnika zveste, nad njim maščevati? G. župan! nekova čudna megla vas obdaja, kajti vse o vas izvemo, vse vaše dejanje in nehanje itd. — Dopisnika dotičnega vam ni treba vedeti, kajti kar je pisal, je gola resnica; pa ga tudi zvedeli ne boste, ako se vam sam ne razodene, kar ga pa menda ni volja zaradi vašega žuganja in osvetohlepčnosti (maščevalnosti). Vedite pa tudi, da zmirom nad vami čuje, kakor sivi sokol iz nadvišave. Sicer pa priznavam jaz in on, da niste mogli mnogo za nam nasprotna kandidata agitirati, in sicer za to ne, ker ste se kmalu prepričali, da ne morete onih 4. volilcev iz vaše županije — mož trdnega prepričanja — pregovoriti in jih tako sebi pridobiti. In če ravno ste malo pred volitvijo zagotovili, da boste onega tobožnega „lažnjivega dopisnika“ la laž postavili, ste vi mej 5 volilci iz vaše županije edini za nasprotna kandidata glasovali. Vemo tudi za gotovo, da ste v začetku volitve, ko so mnogi svoje glasove gg. Pinotu in Marušiču dajali, veselega obraza bili, govoreči: „Tako je prav, bravo, tako je lepo, živeli.“ Kje je tedaj vaša doslednost? In če — kakor ste se izrazili — zaradi onega dopisa iz političnega društva „Soče“ izstopite, vedite, da ono blágo društvo, čega glavni namen je: zasluženo in raztrgano mater Slovenijo in njene od oholih tujcev zaničevane sinove duševno in materialno povzdignoti in zopet združiti, zaradi katerega vzvišenega in blagega namena tolikim oviram kljubu neutrudljivo dela in se žrtvuje, pranim, da vas bo ono društvo znalo pogrešati. Sicer so v vaši soseski izjavili, da so vas oni do zadnjih volitev kot narodnega možaka, ki je slovensčine še prilično — kot učenec starih šol — kos čislali, ali od tih mal imajo vzrok nad vašim „dvoumnim rodoljubjem“ dvomiti. Svetujem vam — ker grešiti je človeško — da si, raje kot si brezupešno po imenu onega dopisnika glavo belite — odsihmal pri-

zadevate poprejšno zaupanje vaše poštene županije in vaših znancev zopet pridobiti, ker se vendarle nadejamo, da niste iz lastnega prepričanja, ampak iz družih ozirov za nam nasprotna kandidata glasovali. Če to storite, vam bomo vaš greh tim laže odpustili in nanj pozabili, ker sta kljubu vašemu nasprotnemu glasovanju, vendarle naša narodna ljubljence, dr. Lavrič in g. Faganel voljena. In slednjič vam še enkrat povdarjam — da prej ko te vrstice končam — ne tuhtajte, ne mozgajte, po imenu onega dopisnika, ki vas je — kakor vi menite — tako hudo razžalil, ter nikar nedolžnih ne sumničite, ali da bi se predrznili celó nad kakovim nedolžnim, ki še sam dopisnika „goriške okolice“ ne pozna, kakor si koli maščevati. Nadejam se, da se bo vaše breztemeljna jeza in osvetohlepčnost kmalu ohladila in vlegla. Toliko naznanja v prijazno porazumljenje.

Eden, ki vas gospodine župan in dopisnika „iz goriške okolice“ dobro pozna.

V goriški okolici, 14. julija 1870.

Dunajska borsa 18. julija.

Enotni drž. dolg v bankovcih	52 fl. 50 kr.
5% metalike z obresti v maji in nov.	61 „ — „
Enotni drž. dolg v srebru	61 „ — „
1860 drž. posojilo	88 „ 50 „
Akcije narod. banke	668 „ — „
Kreditne akcije	208 „ — „
London	130 „ 50 „
Srebro	128 „ 75 „
Napol	10 „ 90 „

(2) Živela Slovenija!

Ravnokar sem odprl svojo krčmo na velikem trgu hiš. št. 310 v Ljubljani. Napis je:

„Gostilnica pri SOKOL-U.“

Vabim tedaj vse narodnjake in rodoljube, obljubovaje jim dobro postrežbo z izvrstno kuho in pijačo. Kar čitanje časnikov tiče, se nahajajo skoraj da ne vsi, se vé da, izključljivo slovenski.

Na zdravje!!

Jakob Mehlé,
narodni krčmar.

Valvazor

„Ehre des Herzogthums Krain.“

Ta zdaj že redko najti knjiga 4 folio-zvezke s podobami od l. 1699, je za 40 glđ. na prodaj pri Paul Halm-ovi bukveprodajalnici (büchergeschäft) na Dunaji. (7)

Naznanilo.

Kdor želi zgubljeno prebavnost zopet doseči, naj se posluži brez odloga

Bernhardovega liquera

iz planinskih zelišč (Alpenkräuter-Liquer).

Ta od najizvedenejih zdravnikov priporočeni lek proti prebavni moti se dobi v zalogi lekarja Wallrand Ottmar Bernhard-a v Saleburgi in Minihovem, kakor tudi pri

Francetu Waide-u, trgovcu na Vranskem

sklenica s podukom po 70 kr. a. v.

(1)

Epileptični krč (božjast)

pismeno zdravi specialni zdravnik za božjast doktor O. Killisch v Berolinu, zdaj: Louisenstrasse 45. — Ozdravil jih je že nad sto.

(30)